

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobkyně: **Městská část Praha 20.**, IČO 00240192
sídlem Jívanská 647/10, 193 00 Praha 20

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha 1

řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2022, č. j. MF-4739/2018/1203-5,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se u Městského soudu v Praze domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaný potvrdil platební výměr ze dne 23. 10. 2017, č. j. MHMP 1560059/2017, na odvod ve výši 285.634 Kč za porušení

rozpočtové kázně (dále jen „platební výměr“) vydaný Magistrátem hlavního města Prahy (dále jen „správce daně“).

2. Žalobkyni bylo Hlavním městem Praha na základě smlouvy ze dne 10. 10. 2014 o financování projektu přislíbeno poskytnutí dotace ve výši 6.373.233,35 Kč na úhradu způsobilých výdajů projektu č. CZ.2.16/1.2.00/23501 s názvem „Rozšíření služeb stávajícího portálu MČ Prahy 20 a digitalizace archivu stavebního odboru prostřednictvím pořízeného technologického vybavení“ v rámci operačního programu Praha – Konkurenceschopnost č. CES: INO/02/01/002558/2014. Žalobkyně vyhlásila nadlimitní veřejnou zakázku v režimu otevřeného řízení s názvem „Rozvoj ITC služeb na MČ Praha 20“, jejímž předmětem bylo poskytnutí IT služeb a dodávek zahrnujících dokument management system pro správu elektronických dokumentů, rozšíření skenovacího místa o velkoformátový skener, síťové prvky, webový portál, zálohování, elektronické úřední desky, práva k duševnímu vlastnictví (licence), školení obsluhy a administrace a zajištění provozu celého systému po dobu 5 let (záruční a pozáruční servis). Dne 5. 9. 2016 byl proveden audit operace, při němž bylo identifikováno jedno zjištění s vysokou mírou závažnosti. Správce daně na základě zprávy o auditu ze dne 21. 12. 2016 č. j. MFISAO-426/2016/5203-8 dospěl k závěru, že se žalobkyně dopustila porušení rozpočtové kázně spočívající v tom, že veřejná zakázka nebyla rozdělena na části, čímž mohlo dojít k diskriminaci těch dodavatelů, kteří by se chtěli přihlásit do zadávacího řízení na dodání třeba jen jedné části zakázky, a tím došlo k porušení § 6 odst. 1 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), a zároveň k porušení článku V. *Povinnosti příjemce*, bod 1. Smlouvy o financování projektu v rámci operačního programu Praha – Konkurenceschopnost ze dne 10. 10. 2014. Protože žalobkyně nereagovala na výzvu k vrácení části finanční podpory ze dne 16. 5. 2017, č. j. MHMP 788125/2017, vydal správce daně platební výměr, proti němuž se žalobkyně odvolala. V napadeném rozhodnutí se žalovaný ztotožnil se závěry správce daně, že vymezení předmětu zakázky v zadávací dokumentaci zahrnuje oblasti rozdílného charakteru, a tím připouští možnost rozdělení zakázky na dílčí plnění, a to minimálně v případě dodávky skenovacího místa, dodávky interaktivních úředních desek a vytvoření portálu veřejné správy včetně implementačních, školicích a dalších obslužných prací. Podle žalovaného se jednalo o relativně nesouvisející plnění, která netvořila funkční celek, a tedy nebylo potřeba, aby je všechny zabezpečoval jediný dodavatel.
3. Žalobní námitky lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
4. V *prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v částečné nesrozumitelnosti jeho odůvodnění.
5. V *prvé řadě* žalobkyni není zřejmé, jak na její případ dopadají rozhodnutí odkazovaná v napadeném rozhodnutí, a sice rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 Afs 20/2008-152, rozsudek NSS ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Afs 311/2016, rozsudek NSS ze dne 3. 12. 2019, č. j. 4 Afs 294/2019-47, rozsudek NSS ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Afs 1/2017-27 a rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2013, č. j. 9 Afs 78/2012-28. Uvedená rozhodnutí se podle žalobkyně sice týkají zákazu diskriminace, avšak ve zcela jiné oblasti, a na skutkovou situaci v nyní řešené věci tedy nemají vliv.
6. Žalobkyně rovněž pokládá za nesrozumitelné, proč je ve čtvrtém až šestém odstavci na straně 6 napadeného rozhodnutí rozebírána problematika stanovení technických kvalifikačních předpokladů, když v tomto ohledu nebylo žalobkyni ničeho vytýkáno.

7. Dále žalobkyně odkazuje na část napadeného rozhodnutí na straně 7, v níž je uvedeno:

„Zákaz diskriminace je výslovně specifikován také v projektové příručce (příloha L), a to konkrétně takto:

„zadavatel je povinen v průběhu zadávacího, resp. výběrového řízení postupovat vždy tak, aby jeho jednáním nedošlo k diskriminaci žádného z dodavatelů/uchazečů. To znamená, že podmínky zadávacího, resp. výběrového řízení musí být zadavatelem vždy stanoveny tak, aby umožňovaly výběr nejvhodnějšího dodavatele, ale na druhé straně neuzavíraly přístup jinému dodavateli do řízení, např. z důvodů, které nesouvisí s předmětem zakázky.“

Přestože tedy odvolatel věděl, že v rámci předmětné veřejné zakázky nesmí omezovat ty z dodavatelů, kteří by byli schopni podat svou nabídku toliko na část z předmětu této zakázky, nerozdělil veřejnou zakázku na jednotlivé části, byť v rámci zakázky bylo požadováno několik relativně samostatných a na sobě nezávislých plnění.“

Žalobkyni jednak není zřejmé, jak se citovaná pasáž z přílohy L projektové příručky vztahuje k požadavku rozdělení veřejné zakázky na části, a jednak poukazuje na to, že zde žalovaný uvádí, že se jednalo o „relativně“ samostatná plnění, tedy připouští jejich souvislost, a proto podle názoru žalobkyně nedošlo k tvrzenému pochybení. Napadené rozhodnutí je tak podle žalobkyně vnitřně rozporné.

8. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítá, že dílčí plnění v rámci předmětné veřejné zakázky spolu souvisela z hlediska místního, funkčního, časového i technologického, a tedy představovala jeden funkční celek. Podle žalobkyně se jednalo o změnu celé koncepce jejího technologického vedení, a tak byla s ohledem na udržitelnost a efektivitu projektu nezbytná vzájemná kompatibilita pořizovaného zboží a služeb. Záměrem žalobkyně bylo pořídit jeden funkční celek, za který bude plně odpovídat vybraný uchazeč. Žalobkyně odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2009, č. j. 62 Ca 37/2008-206, podle něhož pokud se jedná o plnění, jež jsou svým charakterem totožná či obdobná, poté lze hovořit o plnění stejného nebo srovnatelného druhu, a jde tedy o jedinou veřejnou zakázku. Dále žalobkyně odkazuje na rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 Afs 198/2006-69 a na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „ÚOHS“) ze dne 17. 3. 2012, č. j. ÚOHS-S556,562/2011/VZ-1164/2012/520/Jon. Žalobkyně uzavírá, že pokud se jedná o plnění srovnatelného druhu, byť relativně samostatná, jedná se o jednu veřejnou zakázku. Nezákonné omezení hospodářské soutěže může tedy a contrario nastat pouze v případě, že dojde ke spojení zjevně nesourodých plnění. Žalovaný přitom dle mínění žalobkyně v napadeném rozhodnutí neuvedl, v čem spočívá „zjevná nepřiměřenost“ zadávacích podmínek žalobkyně.
9. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný navrhl, aby Městský soud v Praze (dále též „soud“ či „městský soud“) žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť je toho názoru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné a bylo vydáno v souladu se zákonem.
10. S námitkou, že judikatura citovaná v napadeném rozhodnutí nedopadá na řešený případ, žalovaný nesouhlasí a vysvětluje, že důvodem odkazu na dotčená rozhodnutí bylo vymezení principu skryté diskriminace, tj. pochybení, kterého se žalobkyně dopustila. Důsledek skryté diskriminace přitom podle žalovaného zůstává totožný bez ohledu na to, jakým způsobem dojde k neopodstatněnému omezení dodavatelů, kteří jsou následně

vyřazení z možnosti usilovat o veřejnou zakázku. Ke skryté diskriminaci proto může dojít jak vyloučením možnosti plnit toliko část veřejné zakázky, tak i nastavením nepřiměřených kvalifikačních předpokladů – výsledek bude totožný, neboť v obou případech dojde k omezení hospodářské soutěže. Ze stejného důvodu žalovaný v napadeném rozhodnutí rozebíral problematiku stanovení technických kvalifikačních předpokladů, proti čemuž žalobkyně rovněž brojí.

11. Námitce vnitřní rozpornosti napadeného rozhodnutí, s odkazem na jeho str. 7, žalovaný opouje tím, že je-li u jednotlivých požadovaných plnění možné vysledovat jistou technickou souvislost (z tohoto důvodu bylo použito příslovce „relativně“), pak to ještě neznamená, že byl u těchto plnění shodný a jednotný věcný charakter (resp. v napadeném rozhodnutí zmiňovaný „funkční celek“). Žalovaný je toho názoru, že přestože spolu plnění souhrnně požadovaná v předmětné veřejné zakázce svým způsobem (relativně) souvisela, z hlediska jejich věcného charakteru a zejména z hlediska okruhu potenciálních dodavatelů byla natolik odlišná, že požadavek na jejich společnou dodávku musel být vyhodnocen jako diskriminační. Např. portál veřejné správy pro městskou část bude jistě obsahovat informace, které budou následně dostupné na interaktivní úřední desce – byť zde souvislost existuje, nelze z tohoto důvodu požadovat společnou dodávku portálu (tj. naprogramování webových stránek dle požadavku zadavatele) a úředních desek (tj. dodávku zařízení) jedním dodavatelem.
12. Ve vztahu k druhému žalobnímu bodu zastává žalovaný názor, že žalobkyní poptávaná plnění netvoří jeden funkční celek. Žalovaný opakuje, co již uvedl v napadeném rozhodnutí, a to že sice na jedné straně respektuje požadavek na vzájemnou integraci poskytnutých plnění, na druhé straně však nespátuje legitimní důvod, proč by hardwarová část předmětu plnění veřejné zakázky musela být dodávána stejnou firmou, která dodává software. Požadavek na vzájemnou kompatibilitu poskytnutých plnění podle žalovaného neopodstatňoval vyloučení ze soutěže těch dodavatelů, kteří např. byli schopni dodat webový portál, avšak již současně nepodnikali s interaktivními úředními deskami. Jednalo se totiž o nesouvisející plnění rozdílného charakteru, u kterých nebylo potřeba, aby je všechny zabezpečoval jediný dodavatel.
13. V návaznosti na výše uvedené žalovaný odmítá argumentaci žalobkyně opřenou o rozhodnutí Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Ca 37/2008, podle něhož i kdyby se jednalo o relativně samostatná plnění, jedná se o jednu veřejnou zakázku. V daném případě totiž podle žalovaného nebyla splněna podmínka funkčního celku, resp. tento funkční celek není možné dovodit při posouzení „věcného charakteru plnění“, která byla žalobkyní požadována. Dle názoru žalovaného žalobkyně nezákonně omezila hospodářskou soutěž tím, že neumožnila částečnou dodávku zjevně nesourodých plnění.
14. Pokud jde o závěry vyplývající z rozhodnutí ÚOHS ze dne 17. 3. 2012, č. j. ÚOHS-S556,562/2011/VZ-1164/2012/520/Jon, žalovaný opakuje svou argumentaci uvedenou na str. 10 napadeného rozhodnutí, že podstatou pochybení žalobkyně nebylo neumožnění plnění předmětu veřejné zakázky prostřednictvím více než jednoho subdodavatele, jak je tomu v uvedeném rozhodnutí ÚOHS, nýbrž skutečnost, že nerozdělením veřejné zakázky na jednotlivé části omezila hospodářskou soutěž. Žalobkyni tedy není kladeno k tíži, že nesprávně vymezila předmět veřejné zakázky, ale že neumožnila dílčí plnění této zakázky.
15. I ve vztahu k žalobkyní citovanému rozsudku NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 Afs 198/2006-69 žalovaný odkazuje na str. 10 napadeného rozhodnutí, kde uvádí, že tento rozsudek se

zabýval situací odlišnou od nyní přezkoumávaného případu, neboť se zde zadavatel dopustil neoprávněného dělení veřejných zakázek, zatímco žalobkyni je vytýkáno, že jednu velkou veřejnou zakázku sestávající z více typů plnění neumožnila realizovat jednotlivým zájemcům po částech.

16. Městský soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým projednáním věci ve lhůtě stanovené soudem zaslanou výzvou nevyjádřili nesouhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po prostudování správního spisu a zhodnocení jeho obsahu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
18. Podle ust. § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách *zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.*
19. Podle ust. § 98 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách *zadavatel může rozdělit veřejnou zakázku na části, připouští-li to povaha předmětu veřejné zakázky.*
20. Soud se v první řadě zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jež je předmětem prvního žalobního bodu a k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti.
21. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí může dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS). Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP). K uvedenému však soud doplňuje, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 212/2006-76 ze dne 19. 2. 2008). Na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů nelze klást nepřiměřeně vysoké požadavky. Není přípustné institut nepřezkoumatelnosti rozšiřovat a vztáhnout jej i na případy, kdy se například správní orgán podstatou námitky účastníka řízení řádně zabývá a vysvětluje, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky a dopustí se dílčího nedostatku odůvodnění (viz například rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, bod 28).

22. Soud neshledává napadené rozhodnutí nesrozumitelným. Skutečnost, že žalovaný v úvodu odůvodnění svého rozhodnutí uvedl judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se obecně problematiky skryté diskriminace, zcela jistě nelze vnímat jako vadu napadeného rozhodnutí, spíše naopak. Pochybení, které bylo u žalobkyně při zadávání předmětné veřejné zakázky shledáno, je jednou z forem skryté diskriminace, neboť nerozdělením velké veřejné zakázky na části mohou být nepřímou (skrytě) diskriminováni menší dodavatelé, kteří nejsou schopni plnit zakázku jako celek, avšak byli by schopni zajistit některou z jejích částí. Pojednání o skryté diskriminaci tedy má souvislost s nyní projednávanou věcí. Žalobkyni lze snad přisvědčit v tom ohledu, že část odůvodnění na straně 6 zabývající se nastavováním kvalifikačních podmínek a jejich přiměřeností vskutku poněkud odbočuje od merita nyní řešené věci, jedná se však o krátkou pasáž textu, která není natolik nesouvisející ani matoucí, aby tím napadené rozhodnutí utrpělo na srozumitelnosti, a tedy bylo nepřezkoumatelné.
23. Žalobkyně rovněž namítá, že jí není zřejmé, jak se část z přílohy L projektové příručky citovaná žalovaným na str. 7 napadeného rozhodnutí vztahuje k požadavku rozdělení veřejné zakázky na části. Soud je však toho názoru, že souvislost je zde více než zřejmá, když v citované pasáži je stanoveno, že *„podmínky zadávacího, resp. výběrového řízení musí být zadavatelem vždy stanoveny tak, aby umožňovaly výběr nejvhodnějšího dodavatele, ale na druhé straně neuzavíraly přístup jinému dodavateli do řízení.“* Žalobkyni bylo kladeno za vinu, že nerozdělila veřejnou zakázku na části, a tím bezdůvodně uzavřela přístup k zadávacímu řízení těm dodavatelům, kteří by byli schopni plnit pouze některou z jejích částí, a nikoli zakázku jako celek.
24. Žalobkyně dále považuje napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné, když žalovaný uvádí, že se jednalo o „relativně“ samostatná plnění, čímž podle mínění žalobkyně připouští souvislost plnění, a proto nemohlo dojít k tvrzenému pochybení. Ani v tomto ohledu nemůže soud žalobkyni přisvědčit. Použitím výrazu „relativně“ žalovaný evidentně pouze zmírnil své hodnocení v tom ohledu, že se v daném případě nejedná o plnění absolutně nesouvisející, nýbrž plnění, která pojí „téma“, resp. účel veřejné zakázky. Tím, že žalovaný připustil určitou oborovou souvislost, zcela určitě nezpochybnil svůj závěr, že žalobkyní poptávaná plnění netvoří jeden funkční celek, a proto bylo třeba veřejnou zakázku rozdělit, a umožnit tím přístup k zadávacímu řízení více soutěžitelům. Soud nepovažuje napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné, neboť je co do závěrů i jejich důvodů bez obtíží pochopitelné, resp. srozumitelné.
25. Pro úplnost soud dodává, že napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným ani pro nedostatek důvodů, neboť z jeho odůvodnění je seznatelné, proč žalovaný nepokládá odvolací námitky za důvodné, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se přitom řídil.
26. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítá, že dílčí plnění v rámci předmětné veřejné zakázky spolu souvisela z hlediska místního, funkčního, časového i technologického, a tedy představovala jeden funkční celek. Podle žalobkyně by se jednalo o změnu celé koncepce jejího technologického vedení, a tak byla s ohledem na udržitelnost a efektivitu projektu nezbytná vzájemná kompatibilita dodávaného zboží a služeb. Záměrem žalobkyně bylo dle žaloby pořídit jeden funkční celek, za který bude plně odpovídat vybraný uchazeč.

27. Jakkoli zákon o veřejných zakázkách výslovně neukládá zadavateli povinnost rozdělit veřejnou zakázku na části, tato povinnost vyplývá ze zákonného požadavku na zajištění zásady zákazu diskriminace (§ 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách). Zadavatel je tedy povinen využít § 98 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách za situace, kdy to povaha předmětu zakázky umožňuje a kdy by zároveň nerozdělení veřejné zakázky na části mohlo mít v důsledku omezení konkurence mezi dodavateli vliv na výběr nejvhodnější nabídky (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2020, č. j. 4 As 337/2018-84 či rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 2. 3. 2010, č. j. 62 Af 7/2010-135).
28. Zboží a služby, které byly předmětem veřejné zakázky zadávané žalobkyní, měly sloužit k jednotnému účelu, a sice „Rozvoji ICT služeb na MČ Praha 20“. Předmět veřejné zakázky byl nicméně vymezen poměrně široce, a proto se žalobkyně měla zabývat tím, zda nebylo vhodné, resp. nutné využít možnosti k jejímu rozdělení na dílčí části, aby vymezený rozsah předmětu plnění nepřiměřeně nezužoval okruh potenciálních dodavatelů, čímž může dojít ke snížení výhodnosti nabídky.
29. V rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. 4 As 337/2018-84, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval nutností rozdělit na části veřejnou zakázku na dodávku laboratorního zboží, je uvedeno *„požadavek na rozdělení veřejné zakázky na dílčí části zpravidla vyvstane u plnění, která jsou v obchodní praxi běžně dodávána samostatně, čímž bude otevřena možnost i pro nabídky těch dodavatelů, kteří nemohou dodat všechna plnění. Naopak u plnění, u nichž je dána vzájemná podmíněnost, provázanost či závislost, takový požadavek zpravidla nevyvstane, neboť by to nebylo účelné z důvodu zjevné nevhodnosti či potenciální nefunkčnosti plnění.“*
30. Městský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného a správce daně jako prvostupňového správního orgánu, že v případě veřejné zakázky vypsané žalobkyní se nejednalo o předmět plnění, jehož dílčí části by byly natolik vzájemně provázány, že by je žalobkyně musela poptávat jako jeden společný nedělitelný předmět plnění. Přinejmenším v případě rozšíření skenovacího místa, ale také např. dodávky síťových přepínačů (tedy zboží ryze hardwarové povahy), vytvoření webového portálu (tj. softwaru) a dodávky úředních desek zjevně neexistuje podmíněnost, provázanost či závislost na ostatních částech předmětu veřejné zakázky. Nebyl tak důvod k tomu, aby byli z okruhu dodavatelů vyčleněni ti, kteří se zaměřují např. pouze na dodávku skenerů, nikoli však zároveň na vytváření webových stránek. Argumentuje-li žalobkyně nutností vzájemné kompatibility dodávaného zboží a služeb, považuje soud za podstatné, že takový požadavek nejenže není v případě výše uvedených částí veřejné zakázky rozumně vysvětlitelný, ale nijak nevyplývá ani ze specifikace jednotlivých složek předmětu veřejné zakázky v zadávací dokumentaci.
31. Ve vztahu k judikatuře citované žalobkyní soudu nezbyvá, než zopakovat přílehavou argumentaci žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k žalobě, a sice že rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 Afs 198/2006 – 69 se zabýval odlišnou situací, kdy zadavatel zadal více veřejných zakázek spočívajících v plnění stejného druhu, aniž k tomu byly splněny zákonné předpoklady, a tím se dopustil neoprávněného dělení veřejných zakázek. Stejně tak v žalobkyní odkazovaném rozhodnutí ÚOHS ze dne 17. 3. 2012, č. j. ÚOHSS556,562/2011/VZ-1164/2012/520/Jon, spočívalo pochybení zadavatele v něčem jiném, a to v neumožnění plnění předmětu veřejné zakázky prostřednictvím více než jednoho subdodavatele. Žalobkyně však využití subdodavatelů nijak neomezila a nebylo jí to ze strany příslušných správních orgánů ani vytýkáno. Uvedené rozhodnutí ÚOHS tak rovněž není pro případ žalobkyně přílehavé. Pokud jde o rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 9. 2009, č. j. 62 Ca 37/2008-206, zde byla mj. řešena otázka, jestli

měl zadavatel místo zadání 98 samostatných veřejných zakázek zadat veřejnou zakázku jedinou, s rozdělením jediného předmětu veřejné zakázky na části. Pravidlo, které Krajský soud v Brně v citovaném rozsudku dovedl, tedy že *jde-li o plnění, jež má být ve prospěch zadavatele podle předmětu veřejné zakázky uskutečňováno, svým charakterem totožné či obdobné, pak jde o plnění stejného nebo srovnatelného druhu, a tedy o plnění, které je jedinou veřejnou zakázkou*, tak na případ žalobkyně dopadá jen do té míry, že nezpochybňuje její postup ohledně zadání jediné veřejné zakázky. Skutečnost, že plnění požadovaná v jejím rámci mají totožný či obdobný charakter, však sama o sobě nepředurčuje, zda jsou tato plnění na sobě závislá a vzájemně natolik provázaná, aby nebylo možné, resp. s ohledem na zákaz diskriminace nutné, rozdělit veřejnou zakázku na části ve smyslu ust. § 98 zákona o veřejných zakázkách.

32. Soud k dané věci uzavírá, že požadavek na dílčí rozdělení předmětu veřejné zakázky ze strany správce daně a žalovaného byl požadavkem přiměřeným a opodstatněným. Platební výměr na odvod za porušení rozpočtové kázně (v minimální možné výši), jakož i jej potvrzující napadené rozhodnutí, tedy nebyly v rozporu se zákonem.
33. S ohledem na výše uvedené Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, kterému však v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. listopadu 2023

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu